

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 februarie 2017

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte

judecători

mun. Chișinău

URSACHE Petru

NICOLAEV Ghenadie

TIMOFTI Vladimir

MORARU Petru

ALERGUȘ Constantin

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către inculpatul Diceanu Valentin și avocatul Guțu Valentin în numele inculpatului Economu Eugen, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2016, în cauza penală privindu-i pe

Economu Eugen XXXXXXXX, născut la
XX.XX.XXXX, originar și domiciliat în mun.
XXXXXXX, str. XXXXXX XXXXXXX nr. X/X, ap. X.

Diceanu Valentin XXXXXX, născut la
XX.XX.XXXX, originar și domiciliat în mun.
XXXXXXXX, str. XXXXX XXXXXX nr. XX/X, ap.
XXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.07.2013 – 28.06.2016;

Instanța de apel: 07.10.2016 – 31.10.2016;

Instanța de recurs: 05.01.2017 – 14.02.2017.

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 28 iunie 2016, Economu E. și Diceanu V. au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, stabilindu-li-se o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, ceea ce constituie echivalentul a 8000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Diceanu V. la 30 martie 2013, în jurul orelor 08.00, aflându-se împreună cu Economu E. în incinta localului „Jack”, situat pe bd. Negruzzi, 2/4, mun. Chișinău, fiind în stare de ebrietate alcoolică, din intenții huliganice, au provocat un scandal, după care au ieșit din incinta localului. În fața localului „Jack”, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, Diceanu V. și Economu E. și-au continuat acțiunile care se deosebesc prin obrăznicie deosebită, manifestate prin ignorarea demonstrativă a normelor morale general acceptate. Astfel, Diceanu V., a luat o lopată, care se afla la postul parcurii din preajma localului și i-a aplicat o lovitură lui Economu E. în regiunea feții. La rândul său, Economu E. a luat de jos o bară metalică, și manifestând un comportament neadecvat, opunând rezistență persoanelor care încercau să curme acțiunile huliganice, intenționând să-i aplice lui Diceanu V., care s-a urcat în mijlocul de transport, de model BMW cu numărul de înmatriculare C KB 511, staționat în fața aceluiași local, a lovit cu bara metalică peste automobil, ca rezultat a deteriorat ușa din dreapta.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, huliganismul, adică *acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, precum și acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite de două persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare a fost atacată cu apel de către inculpatul Diceanu V. și avocatul Guțu V. în numele inculpatului Economu E.

3.1. Inculpatul Diceanu V. a solicitat repunerea în termen a apelului declarat, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia acesta să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, fie dispunerea încetării procesului penal din motivul existenței ordonanței din 20 august 2013 privind încetarea procesului penal în baza art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, fie dispunerea rejudecării cauzei potrivit dispozițiilor art. 415 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

În motivarea apelului, inculpatul a indicat că probele administrate nu dovedesc existența elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate prin rechizitoriu.

Astfel, inculpatul Diceanu V. a considerat că nu a atentat la relațiile sociale cu privire la ordinea publică, nu a încălcat grosolan ordinea publică precum și nu a comis acțiuni care, prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită.

În continuare, a menționat că fiind audiat în ședința de judecată în calitate de inculpat a comunicat că bătaia dintre acesta și Economu E. s-a datorat unor relații ostile existente între ei.

Nici un martor nu a dat declarații privitoare la faptul că acesta a căutat pretexte pentru a-l agresa pe Economu E., în așa mod acuzatorul de stat nu a dovedit existența infracțiunii de huliganism.

Mai mult, a punctat ca consideră greșită calificarea faptei și anume forma huliganismului concret, săvârșit de 2 sau mai multe persoane.

În concluzie, referindu-se la solicitarea de repunere în termen, a menționat că nu s-a prezentat în ziua pronunțării sentinței, deoarece nu a fost citat pentru această dată nici el, nici avocatul acestuia, din care considerente consideră apelul depus în termen.

3.2. Avocatul Guțu V. în numele inculpatului Economu E. a solicitat casarea sentinței primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului Economu E..

În motivarea apelului, apărarea a invocat că nu este de acord cu sentința primei instanțe, considerând-o ilegală și nemotivată, deoarece acuzarea de stat nu a răsturnat prezumția de nevinovăție în săvârșirea infracțiunii de huliganism sub forma participăției.

Totodată, a indicat că prima instanță a încălcat dreptul la un proces echitabil, dat fiind faptul că s-a făcut abstracție de principiul egalității armelor, sentința nominalizată fiind bazată exclusiv pe argumentele acuzării de stat, iar cele ale apărării au rămas fără examinare.

Astfel, în conflictul dat lui Economu E. i-au fost pricinuite leziuni corporale care se atribuie la categoria de vătămare medie, fapt pe care procurorul l-a tăinuit pe cauza dată.

În acest sens, a considerat că acțiunile infracționale care au avut loc nu pot fi separate în două cauze penale diferite, deoarece ele sunt legate între ele și au fost comise în același timp și în aceleași împrejurări.

Pe aceleași fapte și pentru aceleași acțiuni, la 28.06.2013, în baza cererii lui Economu E., de către procuratura Centru, mun. Chișinău, conform semnelor infracțiunii prevăzute de art.152 alin.(l) Cod penal a fost pornită cauza penală nr. 2013018103 în cadrul căreia Economu E. are statut de parte vătămată.

În cadrul urmăririi penale s-a stabilit că la 30.03.2013, aproximativ la ora 08.30, cet. Diceanu V. în timp ce se afla în mun. Chișinău, bd. Negruzzi 2/4 în preajma localului „Jack”, în urma unui conflict iscat între el și cet. Economu E., i-a aplicat ultimului mai multe lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului cauzându-i astfel conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1165/D, din 04.06.2013, fractura marginală a osului radio-caprian V, mâna stângă fără deplasare, plagă contuză pe cap, traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comotie cerebrală, echimoze pe coapsa dreaptă care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, în comun, se califică ca vătămare medie.

La 11.07.13, Diceanu V., a fost recunoscut în calitate de bănuț în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin.(1) Cod penal. Ulterior la data de 20.08.2013, bănuțul Diceanu V. a înaintat o cerere prin care a solicitat încetarea urmării penale în privința sa conform prevederilor art. 109 Cod penal, deoarece cu partea vătămată Economu E. s-a împăcat, și ultimul l-a iertat. Tot la 20.08.2013, la Procuratura sect. Centru mun. Chișinău a parvenit și cererea părții vătămate Economu E., care la fel a solicitat încetarea urmării penale în privința bănuțului Diceanu V., deoarece prejudiciul material este recuperat, cu ultimul s-a împăcat și careva pretenții atât materiale cât și morale față de el nu are.

Conform prevederilor art. 109 Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II- VI din Partea specială a Codului penal. Conform prevederilor art. 16 alin.(3) Cod penal, infracțiuni mai puțin grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 5 ani inclusiv, respectiv infracțiunea prevăzută de art. 152 al. (1) Cod penal, este una mai puțin gravă, pentru care legea penală prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 140 la 240 ore, sau cu închisoare de până la 3 ani.

Astfel, reieșind din prevederile normelor citate, s-a stabilit că art. 109 Cod penal, în privința bănuțului Diceanu V., este aplicabil, și în privința ultimului a fost încetată urmărirea penală în legătură cu împăcarea părților, fapt care la determinat pe procurorul Moraru C. la 20.08.2013 să emită pe cauza penală nr. 2013018103 o ordonanță cu privire la încetarea urmării penale împotriva bănuțului Diceanu V.. De asemenea, procurorul Moraru C. a dispus clasarea cauzei penale nr. 2013018103, pe motiv că fapta penală nu se impută altei persoane și nu este necesară continuarea procesului penal.

Potrivit prevederilor art. 22 Cod de procedură penală nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă.

Aceste prevederi legale sunt stipulate și în art. 4 al Protocolului nr. 7 la CEDO care prevede că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Astfel, în cauza dată există deja o hotărâre definitivă a procurorului prin care cauza penală a fost clasată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2016, apelurile declarate au fost respinse, ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței primei instanțe.

5. Verificând legalitatea și temeinicia sentinței contestate instanța de apel a indicat că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a adoptat o sentință de condamnare în privința inculpaților Economu E. și Diceanu V. în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod Penal, după semnele calificative: „huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite de două persoane”.

Prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpaților Economu E. și Diceanu V. care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptelor săvârșite de aceștia încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Așadar, instanța de apel a apreciat critic argumentul invocat de inculpatul Diceanu V. în apelul declarat precum că prima instanță neîntemeiat nu a luat în considerație argumentele apărării privind lipsa vinovăției inculpaților Economu E. și Diceanu V. și a pus la baza condamnării numai declarațiile martorilor Musteață O. și Tanas P., care sunt contradictorii și nu coroborează cu alte probe, deoarece având în vedere starea de fapt reținută pe baza declarațiilor martorilor, cercetate în cadrul examinării cauzei în prima instanță și verificate în ședința instanței de apel, se constată că fapta incriminată inculpaților Economu E. și Diceanu V. a fost săvârșită de aceștia.

Argumentele declarate de către apelanți în apelurile declarate, precum că prima instanță nu a dat o apreciere corectă probelor cercetate în ședință, nu au fost reținute deoarece nu au niciun suport probatoriu, mai mult, toate probele administrate, au fost acumulate în strictă conformitate cu legislația în vigoare, probe care la moment sunt în vigoare, or acestea nu au fost atacate în modul și termenul stabilit pentru verificarea legalității.

De asemenea, instanța de apel nu a reținut ca fiind plauzibil argumentul avocatului Guțu V. în interesele inculpatului privind faptul că procurorul a tănuț informatia privind cauzarea vătămărilor corporale medii clientului său Economu E., și faptul că aceste dosare urmau a fi examinate în aceeași procedură, deoarece acesta prin argumentele invocate în apelul declarat se contrazice, menționând că pe aceleași fapte și pentru aceleași acțiuni, la 28 iunie 2013, în baza cererii lui Economu E., de către Procuratura sec. Centru a fost pornită cauza penală în privința lui Diceanu V. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, în care clientul său avea statut de parte vătămată.

La 11 iulie 2013 Diceanu V. a fost recunoscut în calitate de bănuț în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal. Ulterior la data de 20 august 2013, bănuț Diceanu V. a înaintat organului de urmărire penală o cerere prin care a solicitat încetarea urmăririi penale în privința sa pe art. 152 alin.(1) Cod penal în baza art. 109 Cod penal, deoarece s-a împăcat cu partea vătămată.

Tot la 20 august 2013, la Procuratura sec. Centru mun. Chişinău a parvenit și cererea părții vătămate Economu E., care la fel a solicitat încetarea urmăririi penale în privința bănuțului Diceanu V., deoarece prejudiciul material este recuperat, cu ultimul s-a împăcat și careva pretenții atât materiale cât și morale față de acesta nu are.

Astfel, instanța de apel a reținut că organul de urmărire penală ținând cont de prevederile art. 109 și art. 16 alin.(3) Cod penal, a încetat urmărirea penală în privința lui Diceanu Valentin pe art. 152 alin.(1) Cod penal, în baza ordonanței cu privire la încetarea urmăririi penale din 20.08.2013.

Totodată, instanța de apel nu a reținut ca fiind justificat argumentul apărării privind faptul încălcării de către organul de urmărire penală a prevederilor art. 22 CPP, care stipulează că nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă, și a prevederilor art. 4 al Protocolului nr.7 CEDO, care prevede că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat, deoarece urmărirea penală a fost încetată în privința lui Diceanu V. pe art. 152 alin.(1) pe faptul împăcării părților, dar a continuat exercitarea urmăririi penale pe acțiunile de huliganism intenționate care au încălcat grosolan ordinea publică, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Deci, în speță aceste trăsături specifice ale motivelor huliganice se concretizează în: lipsa evidentă de respect față de societate și normele etice general acceptate, conduita făptuitorului care reprezintă o provocare manifestă ordinii publice, conduita făptuitorului condiționată de dorința de a se contrapune altor membri ai societății și de a-și demonstra sentimentul de desconsiderare a acestora.

Instanța de apel a reiterat că inculpații prin acțiunile lor au comis infracțiunea prevăzută de art. 287 alin.(2) lit. b) Cod penal, luând în considerație că latura obiectivă a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunile care încălcă grosolan ordinea publică, acțiunile care, prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Prin acțiuni care încălcă grosolan ordinea publică se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încălcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

În așa mod, instanța de apel a menționat obligatoriu este modul public al infracțiunii de huliganism: actele huliganice sunt săvârșite în prezența unor persoane sau rezultatul actelor huliganice devine inevitabil cunoscut altor persoane.

Astfel, a fost reținut faptul că în urma actelor huliganice săvârșite de inculpatul Economu Eugen, încălcând grosolan ordinea publică, prin acțiuni ce se deosebesc prin

conținutul lor, printr-o obrăznicie deosebită, a luat de jos o bară metalică și manifestând un comportament neadecvat a opus rezistență persoanelor care încercau să curme acțiunile huliganice, intenționând să-i aplice lovituri lui Diceanu V., care s-a urcat în mijlocul de transport, lovind cu bara metalică peste automobil, ca rezultat deteriorând ușa din dreapta.

Subsecvent celor menționate, instanța de apel nu a reținut argumentele invocate de inculpatul Diceanu V. cu privire la faptul că acuzarea nu a dovedit existența elementelor constitutive ale infracțiunii de huliganism, ori de către acuzare au fost prezentate probe pertinente care dovedesc incontestabil vinovăția inculpatului.

Prin urmare, instanța de apel referindu-se la pedeapsa stabilită inculpaților, a menționat că prima instanță le-a aplicat inculpaților Diceanu V. și Economu E. o pedeapsă echitabilă, ori persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, prima instanță la aplicarea pedepsei, a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-78 Cod penal, potrivit art.7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală.

6. Inculpatul Diceanu V. și avocatul Guțu V. în numele inculpatului Economu E. au atacat decizia instanței de apel cu recurs ordinar.

6.1. Inculpatul Diceanu V. solicită casarea acesteia, cu adoptarea unei soluții, din următoarele propuse: fie cea de trimitere la rejudecarea a cauzei în instanța de apel, fie cea de casare a ambelor hotărâri adoptate pe caz și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului Diceanu V., din motivul neîntrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii sau dispunerea încetării procesului penal, din motivul existenței ordonanței din 20.08.2013 de încetare a procesului penal conform art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală.

În motivarea recursului, inculpatului invocă că instanța de apel a adoptat o decizie neîntemeiată și ilegală.

Recurentul indică că sentința adoptată în cauză a fost pronunțată fără înștiințarea acestuia. Sentința a fost pronunțată la 28 iunie 2016, însă a fost expediată în adresa inculpatului Diceanu V. la mijlocul lunii septembrie 2016, fapt ce a fost menționat și în instanța de apel.

Instanța de apel, în decizia recurată, nu s-a expus asupra depunerii în termen sau tardivității apelului. Instanța de apel, în nici un fel, nu s-a expus asupra emiterii de

către Judecătoria Centru, mun. Chișinău, a sentinței din 28.06.2016, într-o zi în care părțile pe cauza penală dată, nici nu au fost citate.

Este o omisiune a instanței de apel, care afectează legalitatea întregii decizii.

Nici în una din hotărârile atacate, instanțele de judecată, nu au pus problema, precum că obiectele materiale ale infracțiunii imputate recurentului, Diceanu V. și lui Economu E. (lopata și bara metalică), nu au fost recunoscute în calitate de corp delict și nu au fost cercetate în judecată, chiar dacă apărarea a indicat asupra acestor erori procesuale.

Susține că soluția de condamnare a acestuia este una bazată pe o eroare gravă de fapt, fiindcă nu a comis nici un fel de infracțiune, în varianta expusă de procuror.

De asemenea, consideră că acuzarea de stat, nu a dovedit prin probe existența elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, iar instanțele de judecată nu a supus cercetării probele administrate, doar le-a acceptat.

Mai menționează că, instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor de condamnare a inculpaților nu au ținut cont de principiile generale atât ale procesului penal, cât și ale dreptului penal.

Recurentul conchide că acuzatorul de stat era obligat să demonstreze instanței de judecată, cumulativ, existența elementelor constitutive ale fapte prejudiciabile incriminate.

Totodată, inculpatul Diceanu V. menționează că instanța de apel nu a luat în considerație că pe aceleași acțiuni a fost intentată o altă cauza penală, incriminând săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 152 alin. (1) Cod penal, însă într-un final a fost încetată în baza art. 109 Cod penal, adică împăcarea părților.

Astfel că în situația dată, recurentul punctează că nu poate fi pedepsit de două pentru aceeași infracțiune.

În concluzie, inculpatul indică că o atare calificare în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, de către instanțele este absolut greșită.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) și 8) Cod de procedură penală.

6.2. Avocatul Guțu V. în numele inculpatului Economu E. solicită casarea hotărârilor instanțelor de fond și adoptarea unei hotărâri potrivit căreia procesul penal intentat să fie încetat.

În motivarea recursului, recurentul invocă aceleași argumente, care au fost invocate în cererea de apel declarată.

De asemenea, mai indică că instanțele de judecată eronat au apreciat probele administrate pe cauza penală dată, și au ajuns la concluzia greșită de a-l condamna pe inculpatul Economu E..

În urma conflictului iscat, însuși Economu E. a suferit a vătămări corporale medii, respectiv pe fapta dată a mai fost inițiată o cauză penală de învinuire a lui Diceanu V. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, în care inculpatul Economu Eugen

este recunoscut ca parte vătămată. Cauza dată a fost încetată în baza art. 109 Cod penal prin ordonanța din 20.08.2013.

Recurentul, conchide că nu poate să existe două cauze penale intentate pe aceleași acțiuni, astfel că procesul penal dat urmează a fi încetat în baza art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală.

7. Asupra recursurilor declarate, procurorul a depus referință, prin care solicită declararea acestora inadmisibile, ca fiind neîntemeiate, din motiv că instanța de apel a adoptat o decizie legală, corectă și motivată obiectiv.

8. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că acestea urmează a fi respinse, ca inadmisibile, iar în vederea susținerii acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, fără citarea părților, este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Având în vedere că în cauza dată sunt declarate două cereri de recurs, în care recurenții invocă argumente similare, instanța de recurs se va expune în cumul asupra soluției adoptate.

Lecturând textul recursurilor declarate, instanța de apel constată că recurenții, deși invocă drept temeiuri de casare a deciziei instanței de apel pct. 5), 6), 8), 11) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, motivează recursurile declarate sub aspectul modalității de apreciere a probelor de către instanța de apel, indicând că aceasta greșit a ajuns la concluzia că vinovăția inculpaților Diceanu V. și Economu E. în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, a fost confirmată pe deplin.

Așadar, cercetând decizia contestată sub aspectul invocat de către recurenți, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel la judecarea cererilor de apel a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus cercetării toate probele administrate, conducându-se de dispozițiile art. 101 Cod de procedură penală, ajungând corect la concluzia că starea de fapt reținută în sarcina inculpaților de către prima instanță este pe deplin demonstrată de întreg ansamblu de probe administrat la dosar.

În continuare, referitor la argumentele recurenților precum că instanțele de fond au dat o apreciere eronată probelor administrate, adoptând soluții de condamnare a inculpaților, Colegiul penal lărgit indică că instanța de apel corect a punctat asupra acestui fapt, menționând că *„argumentele declarate de apelanți în apelurile declarate, precum că instanța de fond nu a dat o apreciere corectă probelor cercetate în ședință, nu pot fi reținute deoarece nu au nici un suport, mai mult, toate probele administrate, au fost acumulate în strictă conformitate cu legislația în vigoare, probe care la moment sunt în vigoare, or acestea nu au fost atacate în modul și termenul stabilit pentru verificarea legalității.”*

Astfel, Colegiul penal lărgit susține aprecierile instanței de apel, și este solidară cu soluția adoptată pe marginea apelurilor declarate.

Tot în acest sens, sunt reținute dispozițiile instanței de apel indicate în conținutul deciziei, referitor la faptul că prima instanță a stabilit corect situația de fapt și vinovăția inculpaților, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei comise de către Economu E. și Diceanu V. încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat în faza de urmărire penală și în cadrul cercetării judecătorești.

În continuarea aceleași idei, Colegiul penal lărgit consideră ca fiind neîntemeiate argumentele recurenților, referitor la faptul că instanțele de fond greșit au constatat că vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost demonstrată, drept urmare sunt respinse, deoarece starea de fapt reținută de către instanțele de fond este confirmată atât prin declarațiile martorilor audiați la caz, cât și prin alte probe administrate de către organul de urmărire penală și cercetate de către prima instanță și verificate de către instanța de apel.

Prin urmare, la capitolul dat, Colegiul penal lărgit amintește că reaprecierea probelor nu poate fi invocată de către recurenți la etapa judecării recursului ordinar, deoarece instanța de recurs nu poate da o nouă apreciere probelor, ea doar verifică numai chestiunile de drept, iar sarcina aprecierii probelor este pusă pe seama instanțelor de fond, din care motiv toate argumentele invocate de recurenți în acest sens, sunt respinse, ca fiind neîntemeiate.

Colegiul penal lărgit, conchide că, prima instanță corect a încadrat juridic fapta comisă de inculpații Economu E. și Diceanu V., fiind prezente în acțiunile acestora toate elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, adică infracțiunea de huliganism, după indicii calificativi: *acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, precum și acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite de două persoane.*

Colegiul penal lărgit, în altă ordine de idei, referindu-se la argumentele invocate de recurenți precum că pe aceeași faptă sunt intentate două cauze penale, iar inculpatul Diceanu V. este pedepsit de două ori, pentru aceeași faptă infracțională, ceea ce contravine art. 22 Cod de procedură penală, menționează că acestea deja au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora le-a fost dată o motivare corespunzătoare și argumentată, pe care instanța de recurs și-o însușește și a cărei reluare nu se mai impune.

În acest context, Colegiul penal lărgit susține motivarea dată argumentelor recurenților indicate supra, de către instanța de apel, care a indicat că: *„pe aceleași fapte și pentru aceleași acțiuni, la 28 iunie 2013, în baza cererii lui Economu E., de către Procuratura sect. Centru a fost pornită cauza penală în privința lui Diceanu V. în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, în care Economu E. avea statut de parte vătămată.*

La 11 iunie 2013 Diceanu V. a fost recunoscut în calitate de bănuït în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal. Ulterior la data de 20 august 2013, bănuïtul Diceanu V. a înaintat organului de urmărire penală o cerere prin care a solicitat încetarea urmăririi penale în privința sa pe art. 152 alin. (1) Cod penal, în baza art. 109 Cod penal, deoarece s-a împăcat cu partea vătămată.

Tot la 20 august 2013, la Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău a parvenit și cererea părții vătămăte Economu E., care la fel a solicitat încetarea urmării penale în privința bănuïtului Diceanu V., deoarece prejudiciul material este recuperat, cu ultimul s-a împăcat și careva pretenții atât materiale, cât și morale față de acesta nu are.

Astfel, Colegiul reține că organul de urmărire penală ținând cont de prevederile art. 109 și art. 16 alin.(3) Cod penal, a încetat urmărirea penală în privința lui Diceanu V. pe art. 152 alin.(1) Cod penal, în baza ordonanței cu privire la încetarea urmăririi penale din 20.08.2013.

Totodată, Colegiul nu reține ca fiind justificat argumentul apărării privind faptul încălcării de către organul de urmărire penală a prevederilor art. 22 Cod de procedură penală, care stipulează că nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă, și a prevederilor art. 4 al Protocolului nr.7 CEDO, care prevede că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat, deoarece urmărirea penală a fost încetată în privința lui Diceanu V. în baza art. 152 alin.(1) Cod penal, pe faptul împăcării părților, dar a continuat exercitarea urmăririi penale pe acțiunile de huliganism intenționate care au încălcat grosolan ordinea publică, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.”

În continuare, referitor la argumentul invocat de către inculpatul Diceanu V. precum că prima instanță a pronunțat sentința în lipsa acestuia și a avocatului său, Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit procesului verbal al ședinței de judecată (Vol. I, f.d. 210), inculpatul Diceanu V. și avocatul său au cunoscut despre data ședinței de judecată în care instanța va pronunța sentința, respectiv potrivit prevederilor art. 319 alin. (2) Cod de procedură penală, partea prezentă la un termen de judecată nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă va lipsi la vreunul dintre aceste termene, drept urmare, argumentele inculpatului Diceanu V. invocate în sensul dat, sunt respinse, ca fiind neîntemeiate.

Așadar, având în vedere cele menționate supra și verificând decizia contestată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit concluzionează că în cauza dată nu s-a identificat existența erorilor menționate în recursuri, dar și a altor motive, care analizate din oficiu, să ducă la casarea acesteia.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că în speță nu s-au constatat temeieri legale pentru admiterea recursurilor ordinare declarate, impunându-se soluția de respingere a acestora, ca inadmisibile, cu menținerea deciziei instanței de apel.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de inculpatul Diceanu Valentin și avocatul Guțu Valentin în numele inculpatului Economu Eugen, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2016, în cauză penală privindu-i pe Economu Eugen Xxxxxx și Diceanu Valentin Xxxxxx, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 14 martie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecători

NICOLAEV Ghenadie

TIMOFTI Vladimir

MORARU Petru

ALERGUȘ Constantin